

Predikan Bönsöndagen 2019

Jer.29:11-14,1 Joh.5:13-15,Lukas 11:1-13

Hör Gud bön?

Jag tror att vi alla har undrat om Gud verkligen hör våra böner. Kanske vi också funderar på varför många människor ber fastän de säger att de inte tror på Gud. För så är det faktiskt. I undersökningar visar det sig att det är betydligt fler som ber till Gud än de som tror på honom. Vi vänder oss till någon som vi kanske tvivlar på, men som vi ändå så gärna vil ha hjälp av. När det krisar, när katastrofen är på väg att hända och när livet verkligen har slagits i spillror. Men om vi nu utgår ifrån att vi som är här i kyrkan idag verkligen tror på Gud; inte bara att Gud existerar utan att han faktiskt också bryr sig om hur vi har det, och hjälper oss när vi behöver det. Och om vi tror det så hoppas vi ju också att det som Johannes skriver idag är sant; *om vi vet att han hör oss vad vi än ber om, så vet vi också att vi får vad vi ber honom om.* I grundtexten står det faktiskt; *att vi h a r det vi ber honom om.* Vi behöver alltså bara be, visserligen efter Guds vilja, men då kan vi vara säkra på att vi redan har fått svar. Gud kommer att hjälpa oss. Tänk dig att du är sjuk; kanske obotligt sjuk. De flesta, om inte alla, av dem Jesus botade och hjälpte hade ju på den tiden obotliga sjukdomar och handikapp. Och det finns ju många sådana nu också. Sådant som en aldrig så modern sjukvård kan bota. Men Jesus kunde. Därför att han hade Guds botande och helande kraft. Borde han då inte göra samma sak nu? Han lever ju här mitt ibland oss, genom den Helige Ande.

Ändå vet vi att det är mycket få obotligt sjuka som blir friska genom bön. En äldre prästfru i min förra församling brukade ibland, lite besviket, klaga över att hon hade bätt mycket för sjuka i hennes bekantskapskrets. Men de blev inte bättre, utan de flesta blev sakta sämre, och så småningom dog de. Och det är ju vår erfarenhet också, är jag ganska säker på. Jag har också bätt för sjuka, och gör det ofta, men jag har knappast fått se någon förlamad stiga upp och gå, ingen döv eller blind få syn och hörsel tillbaka, som händer hela tiden i evangelierna. Vad beror det det på? Ja det finns väl bara två tänkbara orsaker; Gud hör inte bön, eller att vår tro är för svag. Vi har inte någon undergörande tro längre nuförtiden. Eller kanske det finns ett tredje svar; det som Jesus försöker förklara med sin liknelse om mannen som kom till sin vän mitt i natten och bad om bröd. Vänner verkade ju inte alls vilja hjälpa till. Men mannen var envis och stod på sig. Och till slut fick han hjälp, just för att han inte gav upp. Vi kan alltså inte vänta oss att Gud omedelbart besvarar våra böner. Han kanske inte besvara dem alls på det sättet som vi mest av allt skulle vilja. Då får bönen en helt annan innebörd och en annan verkan på oss. Bönen behöver vara uthållig. Man ska inte ge upp menar Jesus, om Gud verkar vara som vännen inne i huset. Och han har ju rätt. Jag kan inte erinra mig ett enda tillfälle när jag har fått precis det jag vill ha, att Gud har svarat exakt så som jag önskar. Ändå ber jag. Ändå fortsätter jag att be, och ger inte

upp. För så är ju livet. Ändå sedan vi var barn har vi fått lära oss att vänta. Det är svårt, för de flesta barn vil ha allting nu, med detsamma. Så var det också med mig. Allt skulle hända direkt. Varför ska man behöva vänta på det man vill ha. Men med tiden, när vi växer upp och mognar, lär vi oss att vänta. Det vore inte alls bra för oss om vi fick allting direkt. Jag det kanske inte vore bra om vi alltid får som vi vill, även om det tar tid.

Men frågan kvarstår väl ändå. Vi upplever bönesvar mycket sällan. Hör Gud verkligen bön? De som bad Jesus om hjälp fick ju det. Vi kan inte se att han vägrade någon sjuk eller olycklig hjälp, utom en enda gång, och då gällde det en främling, som bad för sin dotter. Men också hon fick hjälp till slut, eftersom hon tjatade så. Det borde alltså löna sig att tjata på Gud, även om vi inte får precis det som vi vill.

Jag tror i alla fall inte att det beror på svag tro om vi inte får hjälp. Många troende människor, som är fromma och lever nära Gud, får inte heller den hjälp de kanske önskar; de blir inte friska och deras problem försvinner inte.

Varför håller de fortfarande fast vid Gud och varför blir de inte bittra och besvikna, likt många av dem som genomlevt de värsta fasor man kan tänka sig, utan att Gud har gripit in och hjälpt dem? Många av dem som undkom koncentrationslägren i nazityskland, men som miste hela sina familjer, menar ju att detta var det slutgiltiga beviset för dem, att det finns ingen Gud.

Andra tänker inte så. De höll fast vid Gud, och att hans kärlek är starkare än allt hat och all ondska i hela världen. Trots allt.

Därför att mitt i svårigheterna, mitt i sjukdom och lidande, kan vi se omsorg och kärlek. Kanske är det så att vi inte förrän vi verkligen hamnar i det djupaste mörkret, som vi ser ljuset. Så länge allting är lugnt och tryggt och inget ont händer, kanske vi inte har en tanke på Gud, och känner inget som helst behov av hans kärlek, förlåtelse och hjälp. När livet vänder, och det självklara skakas om, lidande och död kryper in på oss, då kan också behovet av hjälp bli verkligt, och den frånvarande och överklige guden plötsligt komma väldigt nära och bli livsviktig.

Även om vi inte får det vi ber om, även om katastrofen redan har skett utan att Gud förhindrade den. Då kan människor som kommer till vår hjälp, de som trots allt förmådde göra det goda mitt i det onda, bli våra bönesvar. De av Gud sända änglarna, som kom till vår hjälp.

Vi kanske behövde få våra ögon öppnade, så att vi kunde se hur Gud sänder oss hjälp. Historien om mannen som satt skeppsbruten ensam på en klippa i havet, blundade och bad Gud om hjälp, men inte tyckte att Gud svarade honom, är verkligen sann. Han fick till slut Guds svar; *om du bara hade öppnat dina ögon så hade du sett att jag har sänt båt efter båt för att hjälpa dig.*

Låt mig sluta med en egen erfarenhet, som liknar den här mannens. Det är först efteråt som man inser att Gud verkligen fanns där, med sin hjälp.

För ungefär 20 år sedan var jag sjukskriven i flera år. Den som varit i den situationen vet att med tiden minskar

sjukersättningen, och jag hade en mycket tuff ekonomisk situation, med eget hus och tre barn i skolåldern. Men flera gånger under de här åren, när jag med oro funderade på hur jag skulle klara oss en månad till, kom det avier med posten, med pengar som jag inte visste varifrån de kom. En gång minns jag att jag sorterade gamla födelsedagskort, och bland dem hittade jag bortglömda sedlar, som jag inte hade en aning om.

Sådana små händelser, som både du och jag säkert har upplevt, tar jag som bevis för att det faktiskt finns en Gud, som bryr sig om oss, och som sänder oss små bevis för att han faktiskt gör det.

Ja, det blir bönesvar, hjälp i nöden, och det är där jag vet att många har mött Gud. När ingen annan finns att gå till, då står Jesus där, någonstans bland skuggorna.

Amen